

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: J. T.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. KUZZL-26409/2016, sp. zn. KUSP-2334/2016/DOP/BI

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 17. 12. 2015, č. j. MUUH-DSA/55149/2015/PrchJ, sp. zn. Spis/10091/2015, č. př. 2015/2118, jímž Městský úřad Uherské Hradiště shledal, že žalobce porušil § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu), a dopustil se tak správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu žalobce naplnil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Citroën XSARA, registrační značky X, dne 26. 5. 2015 v 13:58 hod. na pozemní komunikaci v ulici Revoluční u domu č. p. 744 v Uherském Hradišti v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití předmětného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích podle zákona o silničním provozu. Neznámá osoba totiž odstavila předmětné vozidlo na uvedeném místě vlevo proti směru jízdy, přičemž nezůstal volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 metry pro každý směr jízdy, čímž porušila § 25 odst. 1 písm. a) a § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, a dopustila se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Žalobci byla za správní delikt uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, a dále povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě namítl, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobce na výzvu k úhradě určené částky nereagoval, správní orgán měl za povinnost pokračovat v šetření přestupku například tak, že by vyzval žalobce k podání vysvětlení. Pouze takový postup by odůvodňoval odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Prosté poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla ve výzvě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nemůže nahrazovat autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče ve smyslu § 10 odst. 4 téhož zákona. Pokud by správní orgán žalobce ke sdělení totožnosti řidiče řádně vyzval (výzvou, nikoliv neformálním přípisem), žalobce by správnímu orgánu totožnost řidiče sdělil.
3. Správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla skutečně parkoval v protisměru a neponechal zároveň volné tři metry pro každý směr jízdy. Tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku, což je v podstatě úřední záznam, který dle judikatury není důkazním prostředkem. Součástí spisu jsou pak i fotografie, z nichž není nijak zřejmé, že by řidič vozidla parkoval v protisměru. Fotografie navíc nevylučují, že se jedná o jednosměrnou ulici, kde je možné parkovat i po levé straně komunikace. V případě, že by se jednalo o jednosměrnou komunikaci, řidič by parkoval správně, neboť ponechal více než tři metry pro průjezd. Řidič vozidla pak tvrdí, že v den spáchání přestupku byla na daném úseku ulice Revoluční umístěna přenosná dopravní značka označující daný úsek jako jednosměrný. I v případě, že by se o jednosměrnou ulici nejednalo, strážníci městské policie nezměřili, že řidič vozidla skutečně neponechal dostatečný prostor pro průjezd vozidel. Dle judikatury nelze ke stanovení viny za správní delikt provozovatele vozidla užít fotografie, ze kterých není jednoznačně zřejmé přestupkové jednání řidiče. Ve spise tedy absentuje důkaz o protiprávním jednání řidiče.
4. Nelze se ztotožnit s úvahami, které vedly správní orgán k uložení sankce ve výši 2 000 Kč. Ten jako přitěžující okolnost hodnotil to, že žalobce se správního deliktu provozovatele vozidla měl dopustit vícekrát. Takový postup není přípustný. Žalobce jako provozovatel vozidla se ničeho osobně nedopustil – je mu pouze přičítáno jednání řidiče. Zvýšení sankce z důvodu recidivy nemůže mít patřičný preventivní a výchovný účinek, neboť provozovatel vozidla není schopen zabránit dalšímu protiprávnímu jednání řidičů.

Ukládání vyšší sankce z důvodu recidivy je v případě správních deliktů, u kterých se uplatňuje objektivní odpovědnost, nezákonné. Není zřejmé, na základě čeho může správní orgán s jistotou tvrdit, že žalobce nepoučil řidiče o tom, že si má zakoupit parkovací lístek. Správní orgán pak nehodnotil jako polehčující okolnost např. to, že nevznikla žádná škoda. Uložená sankce není odpovídající, měla být uložena sankce na samé spodní hranici zákonného rozmezí.

5. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky. Citované ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Jde o nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Provozovatel vozidla nemůže učinit více, než poučit řidiče o povinnosti dodržovat dopravní předpisy. Nicméně držitel řidičského oprávnění musel absolvovat autoškolu a povinnou závěrečnou zkoušku, provozovatel vozidla se tak může legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla dochází k porušení několika základních práv. Jako vhodné se jeví uvést podobnost odpovědnosti držitele zbraně; tento je oprávněn svěřit ji jen osobě s příslušným oprávněním, stejně jako provozovatel vozidla může vozidlo svěřit pouze osobě s řidičským oprávněním. Analogicky se současnou dikcí zákona o silničním provozu by tak držitel zbraně odpovídal za trestný čin proti životu a zdraví spáchaný osobou, jíž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je absurdní a ústavně nekonformní. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu se zásadou presumpce neviny, neboť shledává provozovatele vozidla automaticky vinným. Aplikací tohoto ustanovení bylo zasaženo do žalobcových práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
6. Správní delikt provozovatele vozidla byl navíc promlčen.
7. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i městského úřadu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce nijak nereagoval na výzvu městského úřadu k zaplacení určené částky, v níž bylo poučení o možnosti sdělit osobu řidiče. Městský úřad tak nemohl reálně zjistit osobu přestupce, neboť jeho totožnost nebyla ze spisu známa, a ani provozovatel ji nesdělil. Za takové situace nebyl městský úřad povinen činit další kroky a podmínky pro odložení věci tak byly naplněny.
9. Ohledně promlčení správního deliktu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice, dle něhož do nabytí účinnosti zákona č. 230/2014 Sb. bylo nutno na zánik odpovědnosti za předmětný správní delikt analogicky aplikovat jednoroční lhůtu danou zákonem o přestupcích. Nová právní úprava toto změnila, již běžící jednoroční lhůta se prodloužila. V posuzované věci však o promlčení nelze vůbec uvažovat, protože k protiprávnímu jednání došlo za účinnosti nové právní úpravy, v níž je výslovně uvedeno, že na správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu se uplatní pravidla zániku odpovědnosti právnické osoby dle § 125e odst. 3 téhož zákona.
10. Protiprávní jednání nezjištěného řidiče bylo spolehlivě zjištěno a prokázáno. Správní orgány nevycházely pouze z oznámení přestupku, ale také z fotodokumentace pořízené

městskou policií, a dále z výpisu z registru vedeného správcem dané pozemní komunikace. Nelze mít žádné pochybnosti o porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť šířka předmětné komunikace je 6,1 m a vozidlo žalobce je jistě širší než 0,1 m. Z výpisu z registru jednoznačně vyplývá, že komunikace je obousměrná, auto tak stálo v protisměru. Tvrzení o přenosné dopravní značce je účelové. Žalobce se sám svou procesní strategií připravil o možnost zprostit se odpovědnosti za správní delikt. Pokud chtěl popírat samotné spáchání přestupku, měl uvést řidiče, jenž by se mohl v přestupkovém řízení vyjádřit. Námitka žalobce uplatněná poprvé až v žalobě je irelevantní.

11. Sankce byla uložena v souladu s právními předpisy v polovině zákonného rozpětí jednak za to, že nezjištěný řidič se dopustil vícero jednání vykazujících znaky přestupku, jednak za to, že žalobce opakovaně zmařil možnost zjistit totožnost řidiče. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí, v němž byl žalobce zastoupen společností FLEET Control, s. r. o., a odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla se snažil zprostit tím, že jako řidiče označil zesnulého pana T. Žalobce se tak opakovaně dopouští správního deliktu podle § 25f zákona o silničním provozu a správním orgánům znemožňuje zjistit totožnost konkrétního přestupce. Je tak patrná žalobcova svévole, jež byla při ukládání sankce zohledněna. Žalobci nebylo přičteno chování někoho jiného.
12. Žalovanému nepřísluší vyjadřovat se k ústavní konformitě správního deliktu provozovatele vozidla, rozpor s ústavními předpisy může vyslovit pouze Ústavní soud. Žalovaný však nepředpokládá, že by Ústavní soud ustanovení upravující tento správní delikt zrušil pro rozpor s ústavním pořádkem České republiky.
13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

14. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
15. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Městský úřad Uherské Hradiště obdržel oznámení městské policie o podezření ze spáchání dopravního přestupku, dle něhož dne 26. 5. 2015 v 13:58 hod. v Uherském Hradišti v ulici Revoluční u domu č. p. 744 zanechal nezjištěný řidič vozidlo tovární značky Citroën XSARA, registrační značky X, zaparkováno v protisměru. Součástí oznámení jsou dvě fotografie, na nichž je uvedené vozidlo (zachyceno zezadu) při levém okraji pozemní komunikace.
16. Posléze zaslal městský úřad žalobci jakožto provozovateli předmětného vozidla *Výzvu k zaplacení určené částky / Výzvu ke sdělení totožnosti řidiče* (tato byla doručena fikcí, zásilka byla po úložní době vhozena do schránky žalobce). Uvedenou výzvou byl žalobce zpraven o tom, že jeho vozidlem došlo k porušení § 25 odst. 1 písm. a) [stání v protisměru] a § 25 odst. 3 (neponechání jízdního pruhu pro každý směr jízdy v šíři alespoň 3 m) zákona o silničním provozu. Součástí výzvy bylo poučení o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku namísto zaplacení určené částky.
17. Mezi stranami je nesporné, že žalobce na uvedenou výzvu nikterak nereagoval, tedy ani nezaplátil určenou částku, ani nesdělil, kdo byl skutečným řidičem předmětného vozidla v době protiprávního jednání. Vzhledem k tomu, že městský úřad nezjistil do šedesáti dnů

ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, odložil věc podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Téhož dne vydal příkaz, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu uložil pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. I v případě příkazu došlo k doručení fikcí, zásilka byla žalobci vložena do schránky dne 19. 10. 2015.

18. Následujícího dne obdržel městský úřad podání, jímž žalobce (zastoupený společností Odvoz vozu s. r. o.), sdělil, že řidičem předmětného vozidla byl v rozhodnou dobu L. H. N., zaměstnanec citované společnosti s doručovací adresou A. 11, P. (sídlo uvedené společnosti). Jak vyplývá ze shora citovaného rozhodnutí městského úřadu ze dne 17. 12. 2015, správní orgán prvního stupně podání žalobce (sdělení totožnosti řidiče) vyhodnotil jako včasné odpor, pročež příkaz zrušil a pokračoval v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Na den 23. 11. 2015 bylo nařízeno ústní jednání. Mezi stranami je opět nesporné, že jak žalobce, tak jeho zástupce se bez omluvy ústního jednání (byť bylo předvolání řádně doručeno) neúčastnili. Dle protokolu bylo na ústním jednání provedeno dokazování výše zmíněným oznámením přestupku s přiloženými fotografiemi.
19. O několik dnů později (28. 10. 2015) došlo městskému úřadu další podání žalobce, tentokrát označené jako *Odpor proti příkazu*. Vzhledem k absenci podpisu byl žalobce vyzván k odstranění vady podání, načež nikterak nereagoval.
20. Následovalo vydání shora uvedeného rozhodnutí městského úřadu ze dne 17. 12. 2015, proti němuž se žalobce včas odvolal. Namítl, že jeho vozidlo bylo zaparkováno tak, že zůstal dostatečný prostor, kterým by mohlo projít další vozidlo, tj. více než 3 m. Městská policie prostor nezměřila, nelze tak říci, že prostor byl menší než 3 m.
21. K této námitce žalovaný odvolací orgán doplnil podklady pro rozhodnutí, konkrétně přidal evidenční kartu předmětného vozidla, z níž jednoznačně plyne, že v době spáchání přestupku byl provozovatelem vozidla žalobce, a dále základní údaje o pozemní komunikaci v ulici Revoluční v Uherském Hradišti, z nichž mj. vyplývá, že průměrná šířka komunikace je 6,1 m a jedná se o obousměrnou komunikaci bez možnosti parkování. Žalobce byl poučen o možnosti seznámit se s těmito novými podklady před vydáním rozhodnutí, čehož nevyužil. Žalovaný poté vydal žalobou napadené rozhodnutí. V něm mj. uvedl, že přestupkové řízení s oznámeným řidičem nebylo možné zahájit, protože již bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný navíc, vzhledem ke známým praktikám zmocněnce žalobce, považoval za nepravděpodobné, že by řídila uvedená osoba.
22. Soud se v prvé řadě zabýval námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, protože pokud by byl důvodný, bylo by projednání dalších žalobních bodů bezpředmětné a napadené rozhodnutí by bylo nutno bez dalšího zrušit.
23. Zánik odpovědnosti za správní delikt (nově promlčecí doba přestupku) je otázkou hmotněprávní, jež se posuzuje ke dni spáchání správního deliktu (srov. např. bod [29] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, č. 2748/2013 Sb. NSS, věc *VETT*, nebo též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 5 Afs 7/2011-619, věc *DELTA PEKÁŘNY*; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

24. Předmětný přestupek byl spáchán dne 26. 5. 2015, pro posouzení zániku odpovědnosti provozovatele vozidla je tak rozhodné ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Z něj jednoznačně plyne, že na odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f citovaného zákona (správní delikt provozovatele vozidla) se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby. Dle § 125e odst. 3 téhož zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
25. Vzhledem k tomu, že městský úřad (příslušný orgán) se o přestupku dozvěděl v červenci 2015 a řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno příkazem doručeným žalobci v říjnu 2015, není žádných pochyb o tom, že správní delikt provozovatele vozidla nebyl promlčen (odpovědnost žalobce coby provozovatele vozidla nezanikla). Nejedná se tak o případ, kdy byl přestupek spáchán před novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 230/2014 Sb. A účinnou od 7. 11. 2014, tedy v době, kdy nebyl zánik odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby za delikt podle § 125f zákona o silničním provozu jednoznačně upraven a někteří autoři se klonili k názoru, že se zde měla analogicky použít jednorocní prekluzivní lhůta ze zákona o přestupcích. Tento spor však odstranil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, dle něhož odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla (§ 125e odst. 5 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 6. 11. 2014) zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle citovaného zákona (§ 125e odst. 3 tohoto zákona *per analogiam*), nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.
26. Pozdější právní úpravu představuje zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jenž v § 29 písm. a) stanoví, že odpovědnost za přestupky (což je nové společné označení pro přestupky a jiné správní delikty) zaniká mj. uplynutím promlčecí doby. Promlčecí doba činí 1 rok, nebo 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč (§ 30). Dále platí, že promlčecí doba se přerušuje např. oznámením o zahájení řízení o přestupku, nebo vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (§ 32 odst. 2). Byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3).
27. Je patrné, že pozdější právní úprava není pro pachatele příznivější, i při její aplikaci platí, že správní delikt provozovatele vozidla nebyl promlčen (rozhodnutí o deliktu nabylo právní moci dne 14. 4. 2016). Tento žalobní bod je tudíž nedůvodný.
28. Žalobce dále namítal, že městský úřad zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
29. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 As 18/2017-43, ustanovení § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu nelze vnímat izolovaně, nýbrž je třeba jej aplikovat s přihlédnutím k systematickému uspořádání právní úpravy subsidiárního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a jeho návaznosti na primární přestupkové řízení proti řidiči vozidla, byl-li zjištěn.

30. Zákonodárce právní úpravou § 10 odst. 3 a 4 a § 125f až § 125h zákona o silničním provozu stanovil posloupnost procesních kroků, které po zjištění spáchání konkrétně specifikovaných přestupků v první řadě (není-li totožnost řidiče již na počátku zřejmá) preferují uhrazení stanovené částky provozovatelem vozidla na základě výzvy, kterou mu správní orgán zašle a dává tím provozovateli vozidla prostor vyloučit dosud nezjištěného řidiče z přestupkové odpovědnosti, popř. vyhnout se úhradě nákladů správního řízení nebo eventuálnímu zvýšení sankce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (§ 125h odst. 1 a 7 zákona). Výzvou podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zákonodárce dává provozovateli vozidla možnost se vyhnout objektivní odpovědnosti alternativou k úhradě stanovené částky, a to označením (do této chvíle z hlediska správního orgánu neidentifikovaného) řidiče vozidla, jehož je povinen znát (§ 10 odst. 4 zákona o silničním provozu).
31. Sdělí-li provozovatel vozidla správnímu orgánu údaj o identitě řidiče a ten je využitelný pro zahájení a následně i pro rozhodnutí o odpovědnosti řidiče v přestupkovém řízení, řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nebude vůbec zahájeno. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, nicméně Nejvyšší správní soud upozornil na to, že po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.
32. Zůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již napravit a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona. Pouze v takové situaci odpadá zákonem zakotvená negativní podmínka přestupkového řízení a je možné přestupkově stíhat řidiče, kterým je v takovém případě osoba, které vozidlo nesvěřil provozovatel zapsaný v registru vozidel.
33. Ustanovení § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu o povinnosti sdělit údaje nezbytné k identifikaci řidiče na základě výzvy správního orgánu, ani na základě poznámky pod čarou, směřující k § 60 zákona o přestupcích upravujícímu podávání vysvětlení, nelze chápat tak, že správní orgán je povinen v souvislosti se zjišťováním totožnosti řidiče předvolávat provozovatele vozidla k podání vysvětlení.
34. Takový výklad by totiž odporoval koncepci právní úpravy, která ponechává na vůli provozovatele vozidla, zda osobu řidiče pomůže identifikovat, či nikoliv, když v § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu stanoví, že provozovatel vozidla, neuhradí-li určenou peněžní částku, může (nikoliv musí) v patnáctidenní lhůtě písemně správnímu orgánu sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Byť tedy správní orgán má právo vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení a při té příležitosti se jej dotázat na identitu řidiče vozidla, § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nepředpokládá jeho využití v případech, kdy lze objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu postihovat cestou objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla. Zákon o silničním provozu vyžaduje pouze to, aby byla provozovateli vozidla zaslána výzva k uhrazení určené částky, jejíž součástí je *prosté poučení* o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje nezbytné k identifikaci řidiče (§ 125h

odst. 6). Výzva k podání vysvětlení podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu přichází do úvahy primárně v případech způsobení dopravní nehody nebo spáchání přestupků, za něž nelze uložit blokovou pokutu, či přestupků nezachycených automatizovaným systémem a nespočívajících v nedovoleném zastavení nebo stání vozidla, u nichž není identita řidiče známa. V případech řešitelných uložením sankce za správní delikt provozovatele vozidla však správní orgán nemá povinnost vyzvat provozovatele vozidla k podání vysvětlení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 3 As 114/2016-46).

35. Z právě uvedeného je patrné, že správní orgány v žalobcově případě nepochybily. Výzvou ze dne 12. 8. 2015 byl žalobce v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván k úhradě pokuty ve výši částky 600 Kč a zároveň byl poučen o možnosti sdělit údaj totožnosti řidiče vozidla i o právních účincích s tímto spojených. Pokud žalobce hodlal sdělit identitu řidiče, měl a mohl takto učinit ve stanovené lhůtě bez ohledu na formu úkonu správního orgánu. Podmínky pro odložení přestupkové věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak byly dány. V této souvislosti soud přitakal žalovanému v závěru o nevěrohodnosti tvrzení, že řidičem byl označený L. H. N. Toto tvrzení žalobce lze vnímat výhradně jako obstrukční.
36. Žalobce dále namítal, že vytknuté protiprávní jednání nebylo dostatečně prokázáno. Ani s tímto tvrzením se soud neztotožnil.
37. Dle § 25 zákona o silničním provozu v rozhodném znění platilo, že řidič smí zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo [odst. 1 písm. a)] a při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy (odst. 3). Jak vyplývá z § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona, porušením právě uvedených povinností se fyzická osoba dopustí přestupku.
38. Správní spis (doplněný žalovaným) obsahuje hned několik podkladů, které ve svém souhrnu spáchání předmětného přestupku jednoznačně prokazují. Jedná se o *Oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku* ze dne 29. 7. 2015, jehož součástí jsou dvě přiložené fotografie z místa přestupku, dále výpis z evidenční karty předmětného vozidla a konečně základní údaje o ulici Revoluční v Uherském Hradišti od správce této pozemní komunikace s přiloženou mapou. Z těchto podkladů je patrné, že dne 26. 5. 2015 v 13:58 hod. bylo vozidlo registrační značky X, jehož provozovatelem byl v té době žalobce, zaparkováno v Uherském Hradišti v ulici Revoluční u č. p. 744 vlevo proti směru jízdy, přičemž nezůstal volný dostatečně široký jízdní pruh.
39. Z údajů o pozemní komunikaci plyne, že se jedná o obousměrnou komunikaci, zastavení/stání v protisměru je tak z přiložených fotografií zjevné. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí důkladně vysvětlil, proč se v daném případě jednalo o stání a nikoliv zastavení (což žalobce koneckonců ani nikterak nerozporuje), což je otázka důležitá pro stanovení nezbytné šířky volného průjezdu. V daném případě šlo o stání v obousměrné ulici, tím pádem bylo nezbytné ponechat volný pruh v celkové šíři alespoň šest metrů (3 m pro každý směr jízdy). I porušení této povinnosti je dle soudu patrné již ze samotných fotografií. Žalovaný nicméně připojil údaj o šířce dané komunikace (6,1 m). Ten, s ohledem na obecně známé průměrné rozměry osobních vozů, jednoznačně vylučuje, aby v situaci, kdy na dané komunikaci stojí předmětné vozidlo, zůstal nezbytný volný

pruh. Sám žalobce by jistě souhlasil, že předmětné vozidlo je širší než 0,1 m. Žádné měření na místě tak nebylo třeba činit. Žalobcovo tvrzení, že dle označeného řidiče vozidla byla v rozhodné době na daném místě umístěna přenosná dopravní značka označující předmětný úsek ulice jako jednosměrný, považuje soud za ryze účelové. Žalobce pro toto své tvrzení, navíc poprvé uplatněné až v žalobě, nedoložil ničeho.

40. Žalobce pak má zajisté pravdu v tom, že úřední záznam (jako jednostranný úkon správního orgánu) o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek. Nejvyšší správní soud již dlouhodobě konstantně judikuje, že úředním záznamem, ale ani oznámením přestupku nelze ve správním řízení provádět dokazování; jde sice o podklady rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ovšem slouží pouze k orientaci správního orgánu, jakým způsobem zaměřit samotné dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016-34).
41. V posuzované věci nicméně správní orgány nevycházely pouze z oznámení o přestupku, jak bylo přiblíženo výše. Důležitými důkazy byly jak přiložené fotografie, tak údaje o předmětné pozemní komunikaci, a konečně evidenční karta vozidla. Spáchání předmětného přestupku tak bylo dostatečně prokázáno.
42. Žalobce dále zpochybnil odůvodnění uložené sankce. Nesouhlasil s tím, že v případě správního deliktu založeného na objektivní odpovědnosti byla recidiva vyhodnocena jako přitěžující okolnost, a naopak skutečnost, že nevznikla žádná škoda, za polehčující okolnost považována nebyla.
43. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v rozhodném znění, se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. V nyní posuzované věci se jednalo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, za nějž se dle § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, tedy v polovině zákonného rozmezí.
44. Tezi žalobce, že v případě správního deliktu provozovatele vozidla (coby deliktu založeného na objektivní odpovědnosti) je nezákonné považovat za přitěžující okolnost recidivu, je nutno odmítnout. Správní soudy se touto otázkou již zabývaly a dospěly k závěru, s nímž se zdejší soud plně ztotožňuje. Recidivní jednání obecně je nutno chápat jako závažný protispolečenský jev, neboť z opakování protiprávního jednání lze soudit, že předchozí postih svůj účel nesplnil a odpovědnou osobu od spáchání deliktu nového neodradil. Nutno konstatovat, že je zcela v moci provozovatele vozidla rozhodnout, komu svoje vozidlo svěří a jak zajistí svoji povinnost stanovenou ustanovením § 10 zákona o silničním provozu. Fyzická osoba se na základě předchozích zkušeností může svobodně rozhodnout, komu své vozidlo půjčí, zaměstnavatel má z titulu svého postavení vůči zaměstnancům k dispozici nástroje umožňující mu vynucovat dodržování jejich zákonných povinností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40).
45. Správní orgány tak mohou posuzovat opakované spáchání správního deliktu provozovatele vozidla jako přitěžující okolnost, musí tak ovšem učinit přezkoumatelným způsobem. Je nutné, aby správní orgány identifikovaly předchozí potrestání a zohlednily případné

zahlázení odsouzení, jež se analogicky použije i ve správním trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 6 As 62/2015-44).

46. V nyní projednávané věci je sice odůvodnění týkající se recidivy na samé hranici přezkoumatelnosti, přesto ještě ob stojí. Žalovaný odkázal na jiné svoje rozhodnutí (ze dne 14. 4. 2016, č. j. KUZL-26422/2016, sp. zn. KUSP-1337/2016/DOP/Bl), jímž žalobce shledal vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, přičemž s ohledem na datum tohoto rozhodnutí je zřejmé, že uvedené potrestání nemohlo být zahlázeno. Odhlížet nelze ani od toho, že skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byla nyní posuzovaným protiprávním jednáním řidiče naplněna dvakrát – porušením zákazu stát proti směru jízdy a porušením povinnosti ponechat dostatečný volný průjezd. Skutečnosti, že nevznikla žádná škoda, si byl městský úřad vědom, a ve svých úvahách to zmínil (str. 4 rozhodnutí městského úřadu). Uloženou pokutu tedy nelze považovat za neodůvodněnou, ale ani za nepřiměřenou.
47. V této souvislosti totiž nelze odhlédnout od ve své podstatě bagatelní výše sazby pokuty za předmětné protiprávní jednání. I pokud by tedy rozhodnutí správního orgánu bylo v tomto ohledu nedostatečné, postupoval by soud v souladu se zásadou *de minimis non curat praetor*, a nepřistoupil by ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, neboť za situace, kdy o samotném spáchání správního deliktu není pochyb, by správní orgán v dalším řízení toliko napravoval nedostatky odůvodnění týkající se výše uložené sankce, přičemž s přihlédnutím ke všem okolnostem věci, zejména k reálně předpokládatelnému nepodstatnému dopadu na majetkové poměry účastníka řízení (žalobce neargumentoval likvidační povahou sankce), by se případný rozdíl mezi sankcí již uloženou a sankcí připadající v úvahu v dalším řízení (zde 500 Kč) dotkl majetkové a právní sféry účastníka řízení zcela okrajově a zcela nepatrným by tak bylo i dotčení veřejných subjektivních práv tohoto účastníka (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2016, č. j. 29 A 76/2014-33; www.nssoud.cz).
48. Za důvodnou pak soud nepovažoval ani námitku neústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, zejména pak § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. V této otázce se zdejší soud zcela ztotožnil se závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými ve shora citovaném rozsudku č. j. 6 As 73/2016-40 a na tyto plně odkazuje. Kasační soud shledal, že § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona o silničním provozu, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“), resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování. Ke stejným závěrům pak dospěl i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (veřejně vyhlášeném dne 22. 5. 2018; <https://www.usoud.cz>), jímž zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ústavní soud se podrobně zabýval otázkami objektivní odpovědnosti z hlediska požadavku splnitelnosti právní povinnosti podle čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny, objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla jako zásahu do vlastnického práva podle čl. 11 odst. 1 Listiny, objektivní odpovědnosti za správní delikt z hlediska presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny, čl. 6 odst. 2 Úmluvy),

jakož i práva jednotlivce odepřít výpověď v případě, kdy označení pachatele může zabránit zahájení řízení o správním deliktu, za který nese objektivní odpovědnost (čl. 37 odst. 1 Listiny, čl. 6 odst. 1 Úmluvy).

49. Vzhledem k tomu, že jde o správní trestání, zabýval se soud rovněž tím, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46). Po prostudování změn v relevantní právní úpravě lze konstatovat, že tomu tak není, jak skutková podstata předmětného správního deliktu, tak zákonná sazba pokuty zůstaly beze změny.

V. Závěr a náklady řízení

50. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2018

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu